

Trampeký občasník (nejen) pro
západní Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca
Číslo 70, říjen 2006

Potlach u Dvou potoků

Po dlouhé době zase něco od Dvou Potoků. Vloni se nás sešlo skoro 30 na našem třetím potlachu. Skupinová fotka se cvakla ještě za denního světla. Bylo vidět, jak je v Illinois ke konci května všechno zelený. Světlušky blikaly když Jitka (Texas), Bandaska (Colorado), Lžice (Ontario) a Jarka (Illinois) zapalovali oheň. Shodou okolností, nějakých 7 hodin předem se slavilo čtyřicet let založení osady na Anině. Pepan (Ontario) vztyčil naši vlajku a napadlo mě, že na starý osadě za louží kamarádi pomalu usínají a my, na jiném kontinentě zpíváme hymnu. Písně trampů se po celé zeměkouli ozývají dnem i nocí. Tato myšlenka se mi vracela po celých pár dní potlachu.

Najednou na mne přišla neodolatelná touha, podívat se po čtyřech letech zase tam, kde tramping začal. Viděla jsem zároveň možnost splnit si sen, o kterém jsme s mámou spoustu let mluvili: courat se spolu po republice.

Návrh jsem sotva vyslovila a letenky byly zajištěny. Strávili jsme jeden večer u stolu pokrytého velkou mapou země našich předků. Každá z nás měla seznam míst, kam všude musíme. Máma se moc těšila, že mi ukáže koutečky ze svého mládí. Její Československo opustila v roce 1948. Myslela jsem, že snad radostí prasknu, když jsem se dozvěděla, že ve stejné době taky letí kamarádka Marcela Doubravová z Aljašky.

Bylo to náročný, ale zvládly jsme vše, co bylo napsáno v kalendáři. Převážně jsme se scházely přes den se spolužáky, skauty a ostatními známými mojí mámy. Po večerech jsem stihla sedět se svými přáteli, "kamarády ohně".

Báječná byla sešlost v Hronově, odkud pocházel můj děda. Přes 60 Jandáčků, geneticky spojených přes 5 generací, si s námi zvedlo číš. Máma zírala, kolik z nich mě zná.

S Marcelou jsme jely za Plzeň, na osadu Modrá Kotva pod Bubnem. Máma zapadla jako člen osady. Teď jsem byla pyšná já! Celý můj život vím, že se schází se skautama, ale kdy a kde se naučila tolik trampských písní? Nemohu vynechat večírek, na který mě Marcela vzala s sebou, do "její party" v Praze. Jakmile přijdu do kruhu lidí, které neznám, stydím se promluvit. (Přece jen mám přízvuk...). Když se zábava rozproudila a začaly se zpívat písně mého žánru, cítila jsem se jako doma.

Poslední weekend jsme jely s mámou za Koubovejma do Českých Budějovic. (Mimo jiný, nikdo neumí štrůdl jako Jana!) Ivan nám pouštěl video z Yukonu 2003. Jednohlasně jsme s Ivanem vyjmenovali kamarády, jak z Čech, tak i z Kanady a USA.

Vracely jsme se do Prahy vlakem a máma byla nějaká...tichá. Měla jsem obavy, že to vše bylo na ní moc. Přece jsme tu republiku vzaly křížem krážem, sešly jsme se snad s 200 lidma. Ptala jsem se: "Co ti je?" Za dlouhou chvíli odpověděla. "Jsi dobrá Janičko. Rozená v Americe, ale znáš nejenom celou rodinu, ale máš tu i svoje kamarády, místa a koutečky. Pro tebe žádná louže není." Nemusela jsem ani já ani máma vyslovit, že babi s dědou se v nebičku usmívají.

Letos jsme vyrazili poprvé ke Dvěma Potokům o velikonočích. Přesto, že déšť zpomalil přípravy k našemu čtvrtému potlachu, vše jsme včas zvládli.

Sucháč, který stojí na rozcestí u táborového ohně, se stal základem naší skupinové fotky. Pověsily se na něj upomínky ze všech našich sešlostí. Čtyři kamarádi přiletěli z Hradce Králové, v ruksaku metr dlouhý totem! Z Aljašky máme samorost, na který se musíte přijet podívat!

Přes kamna vytesaná z ohromného šutru se položila velikánská litinová mříž a křupavé zlaté bramboráky se smažily.

Aljaška se pak ukázala! Pavka opravdu přivezl kůru a smůlu (a hodně štěstí), sedl si na kládu a vytvořil přepychové pochodně. Marcela se zatím pustila do jejího známého receptu: buřty na černém pivu. Žádný čundrák nemůže odmítnout tuto kombinaci. Však taky nezbylo!

Míra (Ostrava) vztyčoval vlajku, zatím co Brnda (Iowa), Maruš (North Carolina), Casey (Hradec Králové) a Dáša (Vancouver) zapalovali oheň. Močál (Vancouver) a Petr (North Carolina) topili. Smích, vyprávění a písní bylo dost, že jsme se loučili až v úterý.

Máme plno nápadů k pátému potlachu u Dvou Potoků!

Posílám velký AHOJ Z ILLINOIS!

Jana Tornádo.

Na společné fotce jsou:

Od leva: Petr a Maruš Strádalovi (No. Carolina), Močál & Dáša Smrž (Vancouver), Pavka & Marcela Doubravovi (Aljaška), Petko.

Na pravé straně totemu: Jana Bublíková (Hradec Králové), Casey Růža (HK), Ota Bublík (HK), Míra Novotný (Ostrava), Petr Čáslavský (IL), Kvítka & Brnda Plešek (Iowa), Jana Tornádo (IL) a Jarka Čáslavská (IL).

Zdeněk Conev (Seattle, Wa). Stojí nalevo, ten vysoký vzadu

Z Paďourových zapomínek :

HOU HOU

Ne, nejde o refren téměř zapomenuté Mottlovy písničky "Nad ohněm", kterou mě rodiče uspávali, jde o citoslovce kolébání - tedy šmrncání sem-tam zařízením, do kterého se od věků ukládali ti, co přišli na svět, když od nich měl být na chvíli pokoj, řekl by něžné potomek Herodesa. Tady půjde o **kolébku trampingu**.

Proč?

Nemíním psát historii, její oprašování je vratké. Jednak pro zapomnětlivost (jak to tenkrát bylo, dostal kulkou mezi lopatky, nebo naopak - lopatkou mezi .....?), ale někdy i pro snahu, vidět historii toliko okem svým. Známe to z dějepisu, kdy se dějiny (na př. ve školních učebnicích) ohýbaly podle not vládnoucích mocných.

To trampům zrovna moc nehrozí. Jedněm leží nějaká historie u hýždí, jiní mají svůj „Bobův naučný slovník“ v podobě ojedinelých - přes 65 let starých "dějin" s řekou informací o tehdejší trampování. Občas se ale může objevit svědectví, umožňující doplnění, upřesnění, případně i poopravení tohoto historického materiálu.

Táta (ročník 1898) byl jedním z těch, kteří paralelně se vznikem první republiky tou výše zmíněnou kolébku trampingu ve Svatojanských proudech houपालi. Zanechal po sobě krabici, plnou trampských relikvií a svědectví právě z té doby, a protože je vše autentické, t.j. žádná "jedna paní povídala", nebude asi na škodu (dřívě, než onu krabici některý z mých dědiců přemístí do kontejneru s odpady), když pootevřu víko k nahlédnutí do počátků trampování na Velké řece.

Doslova poklad obdržel táta od svého celoživotního kamaráda Karla Špillara, jednoho z prvních pratrampů - známého spíše pod přezdívkou „Krysa“.

Je to „Denník družiny Vyder“, výše uvedeným Krysou vlastnoručně psaný v červenci 1916, doplněn i velice zdařilými akvarelovými obrázky z popisovaných míst, malovanými tehdy na místě jak Krysou, tak Frankem (Franta Němec-viz dále).

Už název denníku napovídá úzkou souvislost s termíny z trampské historie známými, jako Vydří doupě či Vydří tábořiště (což není to samé, ale o tom až později).

Vlastnímu popisu poříčního vandru čtyř "divokých skautů" (s návštěvou pátého na místě tábora) předchází podrobný seznam a rozpis potravin pro akci, pečlivě vyhotovený s ročním předstihem (1915) včetně receptu na vařené zelí, a dále novinové výstřižky s předpověďmi počasí na zamyšlené období.

Tady podotýkám, že vše podstatné nejen z výše uvedeného denníku, ale i z ostatních svědectví o méně známých okolnostech při vzniku první trampské osady, kterou Ztracenka bezpochyby byla, jsem předal jejímu dnešnímu šerifovi Frantovi Hackerovi pro potřeby chystané knihy o trampech.

Pravandr

Čtyři hoši koničkovali v dešti proti proudu po navigaci (tehdy napůl zaplavené velkou vodou) větší loď (a maňas) se stany, příkryvkami a naplánovaným proviantem na 14 dní, z pražské Císařské louky do míst pod dnešní Slapskou přehradou. Při pohledu do mapy - klobouk dolů, v dnešní době si to lze dost těžko představit, zvláště když Vltava (tehdy o metr vyšší a bez jakékoli regulace či přehrad) ku Praze sakramentsky pospíchala.

Hoši to zmákli do večera a chtěli nocovat na nikoliv jim neznámém výběžku na levém břehu Vltavy pod místy, zvanými "na Vosinách", proti skále Kletecko. Po celodenním dešti však byl břeh jednou velkou bažinou, tak nepohrdli nezamčenou boudou na náradí, postavenou dělníky z lomu na protějším (pravém) břehu. Z bitvy - sucho versus sršní hnízdo vyšla vítězně suchá prkenná podlaha boudy. Z denníku nevyplývá způsob odsunu sršního hnízda druhý den ráno, faktem ale je, že se chlapeci rozhodli rozbít tábor (díky "Medardovi") pro jistotu v místě, které si představovali jako "chýši zlatokopů ve Skalistých horách", jak uvádí denník, doufajíc, že je odtamtud nikdo nevyhodí.

Vydry byly původně skautskou družinou, hoši měli skautské oblečení, v denníku svůj pobyt v přírodě označují jako "náš skauting", ale veškeré indicie svědčí o tom, že už se jednalo o skauting divoký, coby

podkladek činění, teprve později nazvaného trampigem.

Mimo již zmíněného Krysy byli dalšími "divočáky" Frank (František Němec) - majitel zmíněné loď s názvem "Kajman", dále Žlabej (Blažej, jeden z bratrů Paskových) a Venca, zvaný též Kramle (Václav Kramář). Na dva dny za nimi přijel z Prahy parníkem i Chanda (Franta Procházka), pozdější pilíř a nějakou dobu šerif Ztracenky. Dalším členem (pokud je známo) této družiny trampských pionýrů byl Amca (Karel Amcirk), který se však popisované výpravy nezúčastnil.

Kvarteto Vyder se tedy díky počasí usadilo v boudě, kterou romanticky nazvalo Vydřím doupětem, zatímco momentálně rozmoklý kemp na protějším břehu (coby místo budoucí neznámější osady) byl pojmenován Vydřím tábořištěm. Já vím, většině dnešních trampů je to fuk, ale chci jen podtrhnout právě tu ošidnost vzpomínek, kdy někteří z neprosulejších Ztracenačků později ve svých memoárech mylně uváděli, že jejich osada vznikla na místě Vydřeho doupěte.

pokračování příště

Paďour Zdeněk

Strašidlo na Cornštejně

Když přestěhovali starou obec Bítov z údolí Želetavky, aby se mohlo naplnit vodou jezero v roce 1933 dobudované Vranovské přehradě na řece Dyji, začaly -v souvislosti se zatopenou obcí - vyskakovat jako z tajemné skříňky různé příběhy, které mnohdy neměly daleko k soudobým hororům.

Podobných příběhů nebyla samozřejmě ušetřena v blízkosti ležící zřícenina hradu Cornštejna, kterou navštěvovali, a to zejména v prvních letech po vzniku přehrad, zvědaví turisté. Po druhé světové válce se pak stal Cornštejn vděčným objektem trampů, kteří přespávali především v prostorách horního nádvoří.

Je nutno dodat, že Cornštejn, vystavěný někdy koncem 13. století, byl spolu s blízko ležícím hradem Bítovem zejména za panství Přemysla Otakara I. velice mocným článkem obranného systému podyjských hradů na jihu Moravy. Avšak na rozdíl od hradu Bítova, který byl neustále opravován a dostavován, nebyl středem zájmu jeho majitelů a v polovině 16. století jej jeho tehdejší majitel Jindřich Krajčír z Krajku prodal Hynku Bítovskému z Lichtenburka. A právě o tomto období existuje ústní podání, že Hynek Bítovský pronajal Cornštejn jakémusi tajemnému rytíři, později zvanému přízviskem Suchý čert. Ten měl údajně s hordou svých hrdlořežů přepadávat v okolí obchodní karavany. Kroniky se o tomto krvežíznivém rytíři sice nezmiňují, ale „na každém šprochu může být pravdy trochu“.

Znal jsem se dobře s několika trampy a sám jsem byl v létě častým návštěvníkem této zříceniny. Často jsem s trampy sedával u táboráků v protiležící Velké zátoce a vykládali jsme si o svých zážitcích, které na rozdíl od rybářské latiny byly téměř bez výjimky pravdivé. A toto je příběh, který mi jeden z mých kamarádů – trampů někdy v sedmdesátých letech vyprávěl.

Bylo to asi třetí rok po válce – začal své vyprávění - kdy jsem někdy v červenci tábořil na Cornštejně. Pošmurné odpoledne dávalo tušit, že se ještě ranní a dopolední slunečné počasí rychle změní. Připravil jsem si proto suché dřevo na oheň, opravil ochranné kolo z kamenů, položených kolem ohniště a rozhodoval se, jestli mám zůstat spát – až si uvařím večeři – pod širákem na nádvoří, nebo jestli si mám jít lehnout do blízkého, jen několik kroků vzdáleného, naplň zříceného sklepení.

Náhle se setmělo, a ve starých kamenných zdech začal skučet vítr, ve kterém byla cítit zvláštní vůně blízkého deště. To už jsem věděl, že si večeři na otevřeném ohni neuvařím. Znenadání ne jen první kapky, ale tisíce kapek začaly dopadat na otevřené nádvoří. Rychle jsem sbalil starou vojenskou příkrývku a rozběhl se ke sklepení. Teprve tam jsem si uvědomil, že jsem u ohně nechal ležet velice cenný fotoaparát Leica. Když jsem se pro něj vracel, uviděl jsem mužskou postavu, přicházející od nedalekého kamenného klenutí, před kterým je dodnes (dnes již ale zazděný) otvor do hluboké hladomorny. Podivné bylo, že neznámý měl téměř celý obličej zakrytý nezvykle širokým dýnkem černého klobouku a též jeho plášť bez rukávů byl staromódní i v tehdejší době. Ovšem tehdy, jen několik roků po válce, trampové často nosili oblečení různě získané, takže jsem tomu zase tolik pozornosti nevěnoval. Popadl jsem Leicu a zeptal se neznámého, který se zastavil u ohniště, jestli se nechce také před deštěm schovat ve sklepení. Neznámý zavrtěl záporně hlavou, a jen mlčky mi rukou naznačil škrtnání sirky, jakoby mne žádal, abych mu krabičku sirek podal. Pochopil jsem, že chce zapálit dřevo, které jsem měl připravené na ohništi, ale které již bylo docela mokré. Upozornil jsem jej, že sirky jsou nasáklé vodou a že mu nebudou nic platné. Neznámý opět neodpověděl, jen ke mně natáhl ruku s otevřenou dlaní. Krabičku jsem tedy vylovil z kapsy, podal jsem mu ji, ta byla však tak mokrá, že se rozpadla a téměř všechny sirky se vysypaly na zem.

Neznámý vzal jednu z mokrých sirek, které mu zůstaly na dlani a podíval se vzhůru na vysokou stěnu jižního opevnění. V té chvíli přestal dešť padat a také vítr se zcela utišíl. Ticho přišlo tak náhle a bylo tak zvláštní, že jsem cítil, jak mi doslova běhá mráz po zádech. Neznámý natáhl ruku, ve které držel sirku a ta náhle sama od sebe vzplanula. Muž se sklonil ke zcela mokrému dřevu na ohništi, přiložil k němu hořící sirku a v ten okamžik, bez předchozího rozhořivání, vyšlehl z hranice dřeva vysoké plameny, jakoby hořely na nejsušším dříví.

Nemohl jsem se strachem ani pohnout – pokračoval můj přítel tramp - chtěl jsem utíkat pryč, ale nohy mi zcela vypověděly službu. Neznámý se dvěma prsty pravé ruky dotkl na pozdrav okraje dýnky svého širáku a mávnutím ruky mi naznačil, abych se vrátil do sklepení. Zdálo se mi, že z jeho otevřené dlaně vychází jakýsi tenký proužek zlatavého světla, který byl na mě nasměrován. Trvalo to snad jen vteřinu, ale v té chvíli ze mne spadla všechna bázeň a cítil jsem náhlý klid, jako kdyby mi příroda chtěla dopřát krásný odpočinek. Šel jsem ke sklepení, kde jsem se obrátil, ale neznámého jsem už neviděl.

Ráno jsem myslel, že se mi vše jen zdálo. Ovšem na ohništi, kolem kterého všude byla zcela promočená zem, byl ještě žhnoucí popel, zcela nedotčený vlhkostí.

Můj přítel se odmlčel. Nepřesvědčoval nás ostatní o pravdivosti svého vyprávění. A já podávám historku tak, jak jsem ji od něj slyšel. Možná je pravdivá, možná – což však nepředpokládám – vymyšlená. Ale když se procházíte zříceninou Cornštejna, a především jeho horním nádvořím, a jen trochu se zamyslíte, máte obvykle pocit, že je s vámi někdo, kdo vás sleduje, ale kdo vás chce současně chránit. Možná si tak Suchý čert odpykává svoje viny.

Jan Kratochvíl - OrKo
osada TAMALAY

Pozn. Redakce:

Děkujeme Honzovi za čtyři jím složené trampské písničky, které nám poslal i s notovým záznamem a textem.

2. ročník Trampské kytary 2006

Jak jsem již předeslal v pozvánce na 2. ročník Trampské kytary, kdo má rád muziku a zúčastní se této akce, nebude litovat. Skutečnost předčila očekávání. Už prakticky od čtvrtka organizační skupina kamarádů a kamarádek uváděla amfiteater do festivalového hávu. V hledišti vyrostlo nové "šapito", aby se diváci mohli během dne schovat do stínu před velice intenzivním sluncem, které dávalo najevo, že léto ještě trvá. Museli jsme obnovit lavice v hledišti a okolo ohniště, připravit dříví na večerní ohně, posekat trávu a opravit WC.

V pátek se již od rána začali sjíždět účastníci T.K. Na festivalovém jevišti se naježil lesík stojanů a mikrofónů, připravených k potrápení interpretů. Během odpoledních hodin se prostory určené k táboření téměř zaplnily a během sobotního dopoledne ještě dorazili poslední účastníci.

Krátko po 17. hodině kamarád Áda zahájil 2. ročník Trampské kytary. Na jevišti se střídali muzikanti, které už jsme znali z minulých ročníků a také mnoho dalších, kteří se zúčastnili poprvé. Měli jsme tak poprvé možnost slyšet na T.K. Toma ze Světlanou, Sázavu a Bobina, Vlastíka a jiné. Sobotní koncert byl rozdělen na dvě části, aby měl každý možnost, jít se v této pauze přidít, protože po západu slunce se již přece jen ochladilo. Ani pokles teploty neměl žádný vliv na muzikanty, kteří pokračovali ve své produkci se stejným zápalem, jako při odpoledním horku. Dobrá nálada nás provázela až do oficiálního ukončení večera, kdy se všichni přesunuli k ohni, kde se pokračovalo ve společném muzicirování, až do ranních hodin.

Nedělní koncert začal už ve 3 hodiny odpoledne. Za zmínku stojí, že podle pravidel festivalu, nikdo nesmí opakovat písně ze sobotního večera. Poprvé jsme na "prknech" T.K. přivítali také našeho mexického kamaráda Octavia, který určitě zpestřil paletu účinkujících svým skvělým předvedením několika populárních mexických písní. Rovněž vystoupení kamaráda Kouzelníka, který doslova čaroval, bylo milým zpestřením večera. Okolo šesté hodiny večerní dorazil take fámózní mandolínista Radim Zenkl se dvěma svými bratry a večer uzavřel. Jeho vystoupení bylo zajímavé i tím, že kromě své virtuózní hry na mandolínu a píšťalu, předvedl se svými bratry velice zajímavou ukázkou hudby původních obyvatel Austrálie. Následoval další večer u ohně, který si nezadal v ničem s tím předešlým.

Myslím, že se opět podařilo navodit atmosféru, kterou známe z minulosti a věřím, že všichni zúčastnění odjžděli v pondělí spokojeni domů s předsevzetím, že se všichni opět příští rok setkáme na T.K.

Díky všem, co se na přípravě festivalu podíleli, díky hostům z daleka, Karlovi a Alici z Fort Hazardu v Čechách, Tondovi a Farařovi z Texasu a vůbec všem, co přijeli a svou přítomností tak

přispěli ke krásnému a zdařilému průběhu Trampské kytary. Jeden ohlas za všechny od kamaráda, který se zúčastnil poprvé: " To nemá chybu !" Docela to pohladilo na duši.

Takže díky moc a příští rok zase na viděnou.

Ahoj Fony

P.S. Celý průběh Trampské kytary natáčel kamarád Žrout na video. Po sestřihu a dokončení DVD dáme případným zájemcům zprávu prostřednictvím Stopy, na jaké adrese si mohou "Trampskou kytaru 2" objednat.

Dodatek od Fonyho

Na letošní "Trampské kytare" došlo k malé oslavě. Kamarád Red'ák během svého vystoupení obdržel uznání od kamarádů muzikantů, za dlouholetou hudební činnost a osobitý přístup v oblasti tvorby trampské a country muziky. Keramickou odměnu, vytvořenou pro tuto příležitost Ádem Vostrejsem z Edmontonu, předal Red'ákovi sám autor. Na podiu se shromáždila velice početná muzikantská sešlost. (viz foto) Jedna z neznámějších Red'ákových písní je skladba „Do Kordiller“.

A tak Red'áku, ať Ti nevysychá autorské pero a těšíme se na další pěkné písně.

***** Světový potlach v Texasu *****

KÁMEN V DLANI

Marta - Pelda, ČR

- R) U ohně sedí kamarádi
každý má v dlani kamínek
přivezli jsme je do Texasu
a s nimi řadu vzpomínek.
- 1) Já ležel dosud u ohniště
trampů v nádherné Iowě
chtěj' abych vyprávěl tu
o jejich novém domově.
- 2) Jsem kámen trampa z Austrálie
tam ke klokanům odešel
a je moc rád, že ještě žije
když potlachu čas nadešel.
- R) U ohně sedí kamarádi
každý má v dlani kamínek
přivezli jsme je do Texasu
a s nimi řadu vzpomínek.
- 3) Kanadské štíty opustil jsem
když mě Dan sebral u stanu
a stýská se mi po těch horách
už ale s vámi zůstanu.

- 4) Mě přivez Paddy z Brdských lesů
kam trampí chodí spousty let
chci připomenout vám všem tady
tu zemi krásnou na pohled.
- R) U ohně sedí kamarádi
každý má v dlani kamínek
přivezli jsme je do Texasu
a s nimi řadu vzpomínek.
- 5) Co kamínek to trampů domov
který jsme našli na Zemi
však naše srdce pořád tluče
v akordu spolu se všemi.
- R) A až se zítra rozejdeme
zůstanou tu jen kamínky
místo nich domů povežeme
v srdci zas nové vzpomínky.

Jardovi do věčných lesů

Symbolickou tečkou za posledním rozloučením s Jardou Švestkou, který strávil poslední roky svého života v Nových Hradech na jihu Čech, byla fazolová polévka podávaná účastníkům pohřbu v jídelně novohradského kláštera.

Fazolová polévka totiž byla tradičním pokrmem při setkání Jardových kamarádů v jeho novohradském hnízdě při takzvaných fazolobraních. A podobných akcí pořádal pro své přátele celou řadu, vždy ochotný diskutovat, polemizovat a nekompromisně vynášet své úsudky. Byl zásadový a vytrvalý – to jej také po dlouhé době strkanic a postihů ze strany bývalého komunistického režimu dovedlo do kanadské emigrace. Stejně jako v letech před odchodem i v Kanadě pracoval v lesích, v dřevorubeckých táborech stále dál na sever. Jeho poslední adresa byla v Beaver Lodge. Nemoc jej připravila o nohu, ale i s protézou zvládal všechno jako jiní – od tripů do přírody, přes ovládání těžebních strojů až po jízdu autem. Byl trampem už svou duší. Zapojil se také do projektů kamaráda Pupála z Colorada a po návratu do Čech se věnoval mladým fotografickým talentům, vlastnímu fotografování a psaní. Jeho literární pozůstalost získala nyní Libri prohibiti, ale budeme se snažit vydat pro jeho přátele alespoň jeho kanadské povídky. Nemoc jej pak připravila i o druhou nohu a zahrnula ho i řadou dalších zdravotních potíží. Ani tehdy to ale nevzdal, přestěhoval se do pečovatelského domu a plánoval překládání knih, zaměření na makrofotografii a spoustu jiných věcí... Bohužel, realizovat už je nestihl. Ale doufám, že tam na nebeském kempu mu stromy šumí stejně krásně jako v Novohradských horách, které tak miloval.

Hanka H.

***** oznámení *****

15. září se konala svatba Freda a Zdenky ve Whitehorse. Seznámili se vloni na vandru po řece Teslin, který Fred organizoval. Zdenka (z Prahy) byla pozvána na tento vandr svojí sestrou Elsou (z Aljašky). Na svatební cestu odjeli druhého dne na lov losů.

V srpnu se konal třetí Jarčin memoriál, tentokrát u mne na ranči v horách. Mám tady v rohu malý potůček s tůňkou a tak jsem tam udělal Jaruščin koutek. Sešlo se asi 60 kamarádů a tak jsem tam řekl pár slov a zaspívali jsme jí dvě písničky. Byla noc a všude okolo plály svíčky. Byla to dojemná a důstojná chvíle. Měl jsem zde dvě

bečky a tak jsme to pěkně zapili a hráli až do rána.

Bobin

Povstaňte kamarádi . . .

Člen Calgarské osady TPHB Pepa Bílský
– Kula zemřel **4. července 2006** ve
věku **73 let**.

Za TPHB Dan.

Madla vzpomíná. ....

Letošní léto bylo pro mne smutné, odešel na věčnost další náš kamarád a člen Calgarské TPHB Josef Bílský – Kula.

Znala jsem Kulu kolem 30 ti let a za ta léta jsme spolu prožili hodně smutného i veselého, vzpomínám na chvíle strávené na čundrech, na příběhy, které se odehrávaly během těch let v našich životech. Nikdy nezapomenu na jeho nakažlivý smích, na jeho ochotu každému pomoci, na jeho přímot.

Před očima mi probíhá mnoho vzpomínek na to, co jsme spolu prožili, ať dobrého či zlého. Jedna příhoda mě napadá, jak jsme jednou kempovali na Arrow Lakes. Kula byl známý tím, že nebyl moc šikovný na vaření. Tehdy si tam sám něco kuchtil na ohýnku a my jsme všichni přihlíželi. Chudák Kula rozbil vajíčka, všechno okolo pošlapal, obrátil kotlík s polívkou do ohně a nakonec se naštvál a se vším práskl, protože jsme samozřejmě všichni řičeli smíchem.

V mém srdci zůstává Kula jako ten nejlepší člověk-kamarád. Měla jsem ještě příležitost se s ním loni sejít ve sklípku v Dubňanech, zazpívat si a popít vínečko, navštívit ho kde bydlel a prožít s ním tři krásné dny s domluvou "tak příští rok se zase uvidíme". Bohužel se to už neuskutečnilo. Kula ještě za mého pobytu v Čechách onemocněl a já jsem se letos nedostala k tomu, abych tam jela. Tak zůstalo jen u toho slibu. Bohužel mi to je teď hrozně líto!

Kula nám všem bude moc chybět a i když se odstěhoval zpátky do Čech, byli jsme ve stálém kontaktu. Na jeho pohřbu mu kapela hrála písničku z Tvrdonic, z jeho rodné vesnice u Břeclavi. Zpívají jí Nedvědi: "S pánem bohem, idem od vás, neublížil jsem, žádnému z vás. Ni mladému, ni starému, neublížil jsem žádnému z vás" ... a tato písnička pro mne vlastně představuje Kulu.

Madla (Calgary)

Seveřan (Jirka Mahdal) se narodil 14.8.1940 a mnoho čundráků si ho bude pamatovat z 50-tých a 60-tých let ze Štatlu, hotelu Slovan a z hospody "U Šuláka" na brněnské přehradě. Byl dlouhou dobu nerozlučný partner známé brněnské figurky Melouna (Aloise Melichara). Později vedl restauraci ve Sloupu v Moravském

krasu, kde mnoho zmožených kamarádů našlo často útulek i na noc. V Kanadě se Jirka zamiloval do své chatky pod Mt. Baker a poslední dobou jí dával přednost před cestováním na potlachey.

Seveřan zemřel po dlouhé zákeřné nemoci 23.6.2006 a na Tye Lake nám bude moc chybět jeho vždy usměvavá tvář.

Walter a Věra

Video a foto poradna

Světový potlach je přede dveřmi a pomalu se pakují věci. Zaměříme se na digitální fotoaparáty a video kamery.

Jak budeš dobíjet baterie? Budeš mít dostatek paměťových karet do foťáku? Nezapomeň doma kabely (USB cable), dobíječku a rezervní baterie. Chceš-li vypálit fotografie na CD, vezmi si prázdná cédéčka. Určitě se najde někdo s laptopem, kdo ti pomůže fotoaparát "odlehčit". Dobíjení baterek je nejlepší z autobaterie na 12V, norma je stejná jak v Evropě, tak zde v Severní Americe. Síťové napětí je zde 110V AC a k dostání jsou convertory 12V na 110V. Pokud musíš mít 220V na dobíjení, dovez si konvertor 12V-220V z Evropy.

Trampské videodisky

1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD

- 2 - Velrybářská Výprava 1999 , VCD
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD
- 5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD
- 8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, 400 km 170 trampů v lodích na Yukonu
- 11 - Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD
- 12 - Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD
Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990.,
Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)
Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
- 14 - Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video
č.5+11+12
- 15 - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- 17 - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005, videokronika K.O.
- 18 - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu
Vandry s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Big Doug kemp
- 19 - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon.
75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek (DVD)
- 20 - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara a potlachey na
Weeks Lake, Sarita River, Squamish, Finley Creek
- 21 - Vandry s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy
- 22 - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se
zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu.
- 23 - Vencovi je 65 - DVD. Oslava narozenin na boudě v horách
za Princetonom nedaleko Link Lake v B.C.

Sháníš nějaký dárek pro kamaráda, kamarádku? Trampské video přiblíží naše trampování a prostředí, ve kterém vandrujeme lépe, než sebedelší dopis. Je to trvalá památka na prožité události.

Kolik stojí trampský disk z videokuchyně STOPY?

Cena u disků není uvedena, očekává se dobrovolný příspěvek (donation only) a předpokládáme, že by měl uhradit výdaje spojené s výrobou a poštovným. Novinkou je to, že každý, kdo poslal finanční příspěvek na STOPU, má předplaceno a obdrží nejméně jedno DVD ročně, (nebo více - podle velikosti příspěvku). Pokud si nenapíšeš o určitý disk, tak pošleme něco podle vlastní úvahy. Šek může být na US nebo CND banku, jinak nelze zpeněžit. Cash (US nebo CND \$) v obálce a ve staniolu dojde také. Za 16 let vydávání Stopy se ztratila pouze jedna obálka. Čas od času nám finanční situace dovoluje, poslat video disky i někomu, kdo si to dovolit nemůže, ale o trampské DVD má zájem. Jsou to třeba důchodci, studenti a podobně. Patříš-li do takové skupiny, dej nám vědět o jaký disk máš zájem. Povedeme to v patrnosti a dle možnosti vyhovíme. Zároveň chceme poděkovat kamarádům i kamarádkám, kteří přispívají ať malou nebo i větší částkou a tuto službu trampingu nám umožňují. V žádném případě bychom si to s Marušem nemohli dovolit z našich důchodů.

Disky hrají v DVD přehrávače nebo v počítači, který má DVD drive. Naším cílem je to, aby disky měl každý tramp na světě, který o ně má zájem. Trampské video hraje bez problémů ve všech částech zeměkoule, kam jsme to poslali, včetně Česka, Slovenska a Austrálie.

Předplatné na STOPU vždy bylo a stále zůstává dobrovolné.

INTERNET

STOPA je také na WEBu a můžeš si ji stáhnout a natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Stopa

Další linky na tramské stránky:

www.trampnet.sk

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/>

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs>

Napsal nám Jaroslav J. Bier:

S potěšením oznamuji, že písně z mého archivu tramské písně

jsou pro všechny příznivce k použití ZDARMA.

<http://bierberry.homestead.com/>

Pekelník - Bratislava

Baron - Colorado

Puchejř - Praha

písničky

Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsaná a tam se také obraťte s případnými dotazy a výhradami.

Protože externí člen redakce Zdeněk Nossberger trpí nevyčísitelnou alergií na gramatické chyby, bylo mu v rámci léčebné terapie doporučeno provádět korekce případných češtinářských nedostatků v příspěvcích do Stopy.

*****

Chtěli bychom touto cestou poděkovat Fousovi, který nám zaslal kopu písniček jak v notovém záznamu, tak i v MP3 formátu. Jednu z jeho písniček otiskujeme.

Poznámky redakce

Máš-li zájem dostat upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email změníš. Při každém vydání STOPY jsme nuceni vymazat z emailového adresáře 10-20 neplatných adres.

Všichni, co poslali poštovné na STOPU, mají předplaceno aspoň jedno DVD ročně. Příspěvek na STOPU zůstává stále dobrovolný.

Táborový oheň

Hudba: Fous

Text: Fous

Hraje: Spunt - Přerov

voňe

The musical score is written in treble clef with a key signature of one flat (B-flat) and a common time signature (C). It consists of four staves of music with lyrics underneath. Chord symbols are placed above the notes. The lyrics are: Ho - ři oheň ho - ři, k nebi stoupá dým Jeh - lí - čí a smůla za - vo - ní, kraj se do tmy no - ři S lesním krá - lov - stvím myšlenky se hlavou za - ho - ní S romanti - kou tou - ha čis - tá v srd - cích bu - de nás hřát, kdo za - pl - ní prázd - ná mís - ta jed - nou budem se ptát...

2.

Voní dřavo voní
vzhůru ve větvích
chochol žhavých jisker dovádí.
Zvoní v písni zvoní
smutek, žal i smích,
unavenou duši pohladí.

Ref.

Stoupá vzhůru stoupá,
píseň ke hvězdám.
Na osadě „Vlajku“ začli hrát,
Stoupá vzhůru stoupá
k modrým výšinám
mrtvým kamarádům...
Sbohem dát